

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M., v právní věci žalobkyně **V.K.**, ■■■, zastoupené obecnou zmocněnkyní Věrou Jarešovou, bytem tamtéž, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2014, č. j. MPSV-UM/1287/14/4S-LBK,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 3. 4. 2014, č. j. MPSV-UM/1287/14/4S-LBK, se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Liberci (dále jen „úřad práce“) ze dne 29. 11. 2013 č. j. MPSV-UP/1869000/13/AIS-SSL. Tímto prvostupňovým rozhodnutím úřad práce rozhodl z moci úřední ve věci opětovného posouzení nároku a výše snížit žalobkyni příspěvek na péči z 8 000 Kč na 4 000 Kč měsíčně od prosince 2013.

Žalobkyně nesouhlasila s posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“). Uváděla, že závěr posudkové komise se nezakládá na objektivním zjištění, protože žalobkyně nebyla vyšetřena osobně. Žalobkyně nesouhlasila zejména se závěrem, že z psychiatrického hlediska není důvod k tomu, aby samostatně nezvládala základní životní potřeby v oblasti stravování a tělesné hygieny. Odkazovala na vyhlášku č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, konkrétně na § 2 odst. 1. K tomuto ustanovení dle žalobkyně nebylo přihlédnuto, neboť nelze jen podle diagnózy konstatovat, že není důvod k tomu, aby posuzovaná osoba

samostatně nezvládala životní potřeby v oblasti stravování a tělesné hygieny, zvláště u osob s mentálním postižením. Žalobkyně se odvolávala na zprávu z psychiatrického vyšetření MUDr. M. ze dne 9. 9. 2013, zprávu z psychologického vyšetření PhDr. N. ze dne 21. 10. 2013 a také na závěry ze sociálního šetření ze dne 16. 9. 2013. Z lékařských zpráv dle žalobkyně jednoznačně vyplývá, že potřebuje stálý dohled jiné fyzické osoby. Její rozumové a duševní schopnosti jí vzhledem k mentálnímu postižení nedovolují rozpoznat správnost prováděné základní životní potřeby a zkontrolovat správnost jejího zvládnutí. Zdravotní postižení u žalobkyně trvale ovlivňuje její funkční schopnosti. Žalobkyně proto navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k novému projednání.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na závěry posudku ze dne 17. 2. 2014 a jeho doplnění ze dne 17. 3. 2014, ve kterém posudková komise MPSV došla k závěru, že z psychiatrického hlediska není důvod k tomu, aby žalobkyně samostatně nezvládala základní životní potřeby v oblasti stravování a tělesné hygieny. Žalovaný dále konstatoval, že skutečnost, že posudková komise MPSV posuzovala zdravotní stav žalobkyně bez její přítomnosti, neznamená sama o sobě, že posudek vycházel z nedostatečných podkladů a správní rozhodnutí na posudku založené je proto vadné a vydané na základě neúplně zjištěného skutkového stavu. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011 č. j. 4 Ads 82/2011-84. Žalovaný uvedl, že ve smyslu § 28 zákona o sociálních službách je stěžejním zákonným podkladem pro jeho rozhodnutí posudek vypracovaný posudkovou komisí MPSV a proto je přesvědčen, že jeho rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a na základě správně zjištěného skutkového stavu. Navrhoval žalobu v plném rozsahu zamítnout.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud ověřil tyto pro danou věc rozhodné skutečnosti:

Dne 16. 9. 2013 provedl úřad práce sociální šetření v přirozeném prostředí žalobkyně a zahájil řízení ve věci opětovného posouzení nároku a výše příspěvku na péči. Zjištění ze sociálního šetření byla zachycena v záznamu ze sociálního šetření.

Výsledky sociálního šetření, zdravotnická dokumentace ošetřující lékařky MUDr. Š. ze dne 9. 10. 2013, zprávy psychiatrické ambulance MUDr. M. ze dne 9. 9. 2013, psychologické ambulance PhDr. N. ze dne 21. 10. 2013 a neurologické ambulance MUDr. Kuntošové ze dne 16. 1. 2013 společně se záznamem Barthelova testu ze dne 9. 10. 2013 se staly podkladem pro vypracování posudku posudkové lékařky Okresní zprávy sociálního zabezpečení Česká Lípa (dále jen „OSSZ“) ze dne 13. 11. 2013. Posudková lékařka dospěla k závěru, že žalobkyně je osobou starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. b) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“), považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve II. stupni (středně těžká závislost). Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních potřeb a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby. Žalobkyně nezvládá šest základních životních potřeb: orientaci, komunikaci, oblékání, péči o zdraví, osobní aktivity, péči o domácnost. Sama se nají, umyje, jen je potřeba jí dát impuls, dojde na WC, je mobilní.

Na základě posudku OSSZ bylo dne 29. 11. 2013 vydáno prvostupňové rozhodnutí úřadu práce o tom, že se žalobkyni od prosince 2013 snižuje příspěvek na péči z 8 000 Kč na 4 000 Kč měsíčně. V odůvodnění svého rozhodnutí úřad práce odkázal na výsledky posouzení zdravotního stavu žalobkyně posudkovou lékařkou OSSZ ze dne 13. 11. 2013.

V odvolání žalobkyně uváděla v podstatě shodné skutečnosti jako v podané žalobě a žádala, aby prvostupňové rozhodnutí úřadu práce bylo změněno tak, že se přiznává III. stupeň závislosti (těžká závislost).

V odvolacím řízení si žalovaný vyžádal posudek posudkové komise MPSV. Posudek byl vypracován bez přítomnosti žalobkyně, členem komise byl odborný psychiatr. Z posudku posudkové komise MPSV ze dne 17. 2. 2014 vyplývá, že žalobkyně je osobou starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve II. stupni (středně těžká závislost). Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a není schopná zvládat pět nebo šest základních životních potřeb. Posudková komise MPSV konstatovala, že se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav z důvodu středně těžké mentální retardace. Tento dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav však neovlivňuje zvládání dalších sledovaných základních potřeb do té míry, aby žalobkyně nebyla schopná zvládat tyto životní potřeby ve standardu alespoň přijatelném. Posudková komise MPSV také uvedla, že při posuzování vzala v úvahu výsledek sociálního šetření, dle kterého se žalobkyně nají přiborem, který umí používat, jídlo se snaží sama nakrátet. Hygienu po impulsu provede sama ve vaně. Výkon fyziologické potřeby zvládá, někdy má problémy při očištění. Posudková komise MPSV uzavřela s tím, že nezjistila zásadní rozpory mezi hodnocením sociálního šetření a hodnocením funkčního stavu vyplývajícím ze zdravotních postižení žalobkyně majícího vliv na zvládání základních životních potřeb. Žalovaný požádal posudkovou komisi MPSV o přezkoumání či doplnění posouzení stupně závislosti osoby pro účely příspěvku na péči podle zákona o sociálních službách, neboť posudek sice jako jeden z podkladů označuje sociální šetření ze dne 16. 9. 2013 a cituje údaje v záznamu uvedené, není však zřejmé, jak tyto zjištěné skutečnosti, zejména popis matky týkající se poskytování každodenní péče oprávněné osobě (včetně dohledu nad jídlem, pitným režimem a pomoci při tělesné hygieně) posudková komise MPSV posuzovala ve vztahu k hodnocení jednotlivých základních životních potřeb. Jako jeden z podkladů posudková komise MPSV také uvádí lékařskou zprávu z psychiatrického vyšetření MUDr. M. ze dne 9. 9. 2013, ve které lékařka uvádí, že „je nutný dohled na jídlo (přejídá se), hygienu, medikaci“. Dne 17. 3. 2014 vyhotovila posudková komise MPSV doplňující posudek o zdravotním stavu žalobkyně, ve kterém uvedla, že trvá na svém původním posudkovém hodnocení, neboť dle vyjádření specialisty v oboru psychiatrie při uvedeném postižení intelektu, který odpovídá hornímu pásmu středně těžké mentální retardace hraničícímu s lehkou mentální retardací, není z psychiatrického hlediska důvod k tomu, aby posuzovaná samostatně nezvládala základní životní potřeby v oblasti stravování a tělesné hygieny.

Napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2014, kterým bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí úřadu práce potvrzeno, vycházelo práce z citovaných závěrů posudkové komise MPSV ze dne 17. 2. a 17. 3. 2014. Žalovaný uvedl, že se zabýval tím, jakým způsobem se uvedené posudky o zdravotním stavu žalobkyně vyrovnaly se všemi shromážděnými důkazy. Z provedených důkazů, které vycházely

ze zajištěné zdravotní dokumentace praktického ošetřujícího lékaře, ze záznamu o sociálním šetření a z odborných lékařských závěrů, lze mít dle žalovaného za prokázané, že byly prověřeny všechny skutečnosti významné pro posudkové závěry. Žalovaný zdůraznil, že dle vyjádření specialisty v oboru psychiatrie při uvedeném postižení intelektu není z psychiatrického hlediska důvod k tomu, aby posuzovaná samostatně nezvládala základní životní potřeby v oblasti stravování a tělesné hygieny. Vypracované posudky se dle žalovaného vypořádaly se shromážděnými důkazy a námitkami uvedenými v odvolání a odvolací orgán je považuje z úplné, objektivní a přesvědčivé.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a z hlediska žalobních bodů s tím, že soud byl vázán skutkovým i právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Obecně lze uvést, že příspěvek na péči se podle § 7 zákona o sociálních službách poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci. Nárok na příspěvek má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 uvedeného zákona, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb, v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 zákona o sociálních službách.

Podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby. Podle písm. b) předmětného ustanovení se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), jestliže není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb. Podle písm. c) tohoto ustanovení se za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III (těžká závislost) považuje, jestliže není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb. Dle písm. d) tohoto ustanovení je pak osoba na pomoci jiné osoby závislá ve stupni IV (úplná závislost), jestliže není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb. Další podmínkou je každodenní pomoc, dohled nebo péče jiné fyzické osoby. V § 9 citovaného zákona pak zákonodárce vymezil základní životní potřeby, jejichž samostatné zvládání se hodnotí pro účely stanovení stupně závislosti na pomoci jiné osoby a stanovil kritéria pro hodnocení schopnosti základní životní potřeby. Podrobnosti pak obsahuje vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, přičemž její příloha č. 1 vymezuje aktivity pro jednotlivé základní životní potřeby, které se hodnotí pro účely stanovení stupně závislosti.

V prvním stupni řízení o přiznání příspěvku na péči se podle § 25 odst. 1 zákona o sociálních službách provádí sociální šetření, dále si správní orgán prvního stupně požádá o posouzení stupně závislosti příslušnou OSSZ, která dle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách při posuzování stupně závislosti osoby vychází ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Z ustanovení § 28 odst. 2 ve spojení s § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách

vyplývá, že v rámci odvolacího řízení se obdobně jako v řízení před správním orgánem prvního stupně vyžaduje posouzení stupně závislosti osoby žadatele na pomoci jiné osoby s tím, že pro účely odvolacího řízení toto posouzení provede na žádost odvolacího správního orgánu příslušná posudková komise MPSV. Odvolací správní orgán pak z posouzení zdravotního stavu žadatele a posouzení stupně závislosti posudkovou komisí MPSV vychází jako ze stěžejního důkazu, který podléhá hodnocení odvolacího správního orgánu z hlediska přesvědčivosti a úplnosti, když hodnocení nepodléhá odborné lékařské závěry posudků, neboť k takovému hodnocení nedisponují správní orgány příslušnými medicínskými znalostmi.

Výkladem uvedených ustanovení se zabírala jak judikatura krajských správních soudů, tak již početná judikatura Nejvyššího správního soudu. Rozsudky Nejvyššího správního soudu (např. ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009 – 53, ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009 – 63, ze dne 3. 2. 2010, č. j. 3 Ads 77/2009 – 59, ze dne 21. 7. 2011, č. j. 3 Ads 105/2011-54, všechny dostupné na www.nssoud.cz) uvedená ustanovení zákona o sociálních službách jednoznačně vykládají tak, že na posudek posudkové komise jako rozhodující důkaz ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu obstaraný v odvolacím řízení o příspěvku na péči je třeba klást požadavky na jeho úplnost a přesvědčivost. Dále je třeba uvést, že ačkoli se v odvolacím řízení jedná o tzv. povinný důkaz, jeho správnost není předpokládána, nejedná se o závazné stanovisko či podklad, a posudek musí být jako důkaz odvolacím správním orgánem hodnocen z hlediska úplnosti a přesvědčivosti. Jinými slovy odvolací správní orgán nemůže bez dalšího závěry posudku převzít, aniž by před tím dospěl k závěru, že posudek byl přijat nejen správným procesním postupem, ale je také úplný a přesvědčivý, tedy že vychází z dostatečných podkladů, není s nimi v rozporu, vypořádal se se všemi rozhodnými skutečnostmi pro posouzení rozhodné otázky, a to včetně skutečností, které uvádí účastník řízení, jehož zdravotní stav a stupeň závislosti je posuzován. Není věci správního soudu, aby tuto činnost správního orgánu, jež si posudek ve správním řízení pro účely posouzení odvolání vyžádal, nahrazoval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2011, č. j. 3 Ads 74/2011-57, www.nssoud.cz), jeho úkolem je posoudit závěry žalovaného a zákonnost správních rozhodnutí ve věci.

V souzeném případě se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí soustředil na popis průběhu správního řízení, ve vztahu k vypracovanému posudku posudkové komise ze dne 17. 2. 2014 a doplňujícímu posudku ze dne 17. 3. 2014 žalovaný uvedl složení posudkové komise, podklady, ze kterých posudková komise vycházela, a obsah posudku včetně výčtu základních životních potřeb, které žalobkyně podle posudků nezvládá. Žalovaný odkázal na závěr doplňujícího posudku, že dle vyjádření specialisty v oboru psychiatrie při uvedeném postižení intelektu není z psychiatrického hlediska důvod k tomu, aby posuzovaná samostatně nezvládala základní životní potřeby v oblasti stravování a tělesné hygieny. Dále žalovaný jen konstatoval, že posudky se vyrovnaly se všemi shromážděnými důkazy, byly prověřeny skutečnosti významné pro posudkový závěr, posudky se vypořádaly se všemi námitkami uvedenými v odvolání a žalovaný je považuje za úplné, objektivní a přesvědčivé. Již na tomto místě musí soud konstatovat, že hodnocení vypracovaných posudků posudkové komise ze strany žalovaného je zcela obecné, bez zřetele na konkrétní jednotlivosti projednávaného případu žalobkyně a posudkových závěrů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí v podstatě není zřejmé, na základě čeho žalovaný vypracované posudky posudkové komise považuje za úplné, objektivní a přesvědčivé, když předtím sám upozorňoval na zjištění při sociálním

šetření dne 16. 9. 2013 a v žádosti o doplnění posudku konstatoval, že není zřejmé, jak tyto zjištěné skutečnosti, zejména popis matky týkající se poskytování každodenní péče oprávněné osobě (včetně dohledu nad jídlem, pitným režimem a pomoci při tělesné hygieně) posudková komise MPSV posuzovala ve vztahu k hodnocení jednotlivých základních životních potřeb. Sám žalovaný také posudkovou komisí žádal o vyjádření k lékařské zprávě z psychiatrického vyšetření MUDr. Mrázkové ze dne 9. 9. 2013, ve které lékařka uvádí, že „je nutný dohled na jídlo (přejídá se), hygienu, medikaci“.

Soud proto závěr žalovaného o úplnosti, objektivitě a přesvědčivosti posudků ze dne 17. 2. 2014 a 17. 3. 2014 nesdílí. Oba posudky sice obsahují výčet podkladů a dokumentace, na základě kterých byl stupeň závislosti žalobkyně na pomoci jiné fyzické osoby hodnocen, dále konstatování o dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu žalobkyně a jeho rozhodující příčině, nicméně závěry o schopnosti žalobkyně zvládat základní životní potřeby v oblasti stravování a tělesné hygieny se omezují na konstatování, že dle vyjádření specialisty v oboru psychiatrie není z psychiatrického hlediska důvod, aby žalobkyně tyto základní životní potřeby samostatně nezvládala.

Posudkové komisi lze vytknout, že nevyhodnotila, že v záznamu o sociálním šetření byl zmíněn dohled matky při stravování, s tím, že jinak se žalobkyně přejídá a nepije. Pokud jde o tělesnou hygienu, je v záznamu ze sociálního šetření uvedeno, že matka žalobkyni myje vlasy, stříhá nehty i jinak na žalobkyni dohlíží. Totéž vyplývá ze zprávy MUDr. M. ze dne 9. 9. 2013. Pokud posudková komise konstatovala, že „posudková komise nezjistila zásadní rozpory mezi hodnocením sociálního šetření a hodnocením funkčního stavu vyplývajících ze zdravotních postižení“ jedná se o zcela obecný závěr, který zůstal neodůvodněn. Záznam o sociálním šetření je sice jen jedním z podkladů pro posudkové hodnocení stupně závislosti posuzované osoby a mnohdy se údaje v něm uvedené mohou odlišovat od skutečného funkčního dopadu objektivizovaného zdravotního stavu posuzované osoby na schopnost zvládat jednotlivé vymezené aktivity a tyto odlišnosti nemusí automaticky posudkové závěry zpochybňovat, je právě ale věcí úplnosti a přesvědčivosti posudku jako stěžejního důkazu pro rozhodnutí žalovaného, aby se s takovými konkrétními údaji v záznamu o sociálním šetření vypořádal a vysvětlil, proč lze považovat určitou konkrétní základní životní potřebu jako zvládanou, přestože při sociálním šetření byla uvedena pomoc při některých aktivitách vymezených v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb.

K námitce, že závěr posudkové komise se nezakládá na objektivním zjištění, protože žalobkyně nebyla vyšetřena osobně, je třeba odkázat na názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 14. 9. 2011, č. j. 4 Ads 82/2011 - 8, na nějž konec konců sám poukázal žalovaný ve vyjádření k žalobě. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*přímé osobní vyšetření posuzované osoby lékařem okresní správy sociálního zabezpečení a posudkovou komisí by mělo být pravidlem. Takové pravidlo však nemůže platit bezvýjimečně a vždy musí být náležitě zohledněny konkrétní okolnosti projednávaného případu*“. K tomu je třeba uvést, že i podle další judikatury Nejvyššího správního soudu je vyšetření posuzovaného při jednání komise základním prostředkem pro odstraňování rozporů mezi závěry sociálního šetření a posudkovým hodnocením posudkové komise. V takovém případě je povinností odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25, přístupný na www.nssoud.cz). Z uvedeného vyplývá, že v daném případě bylo vyšetření žalobkyně při jednání posudkové komise MPSV na místě, neboť posudková komise MPSV mohla lépe posoudit, zda žalobkyně výše uvedené životní potřeby zvládá, či nikoliv. Žalovaný pak měl vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu vyžádat doplňující posudek, při němž by žalobkyně již vyšetřena byla, neboť na výsledek ve věci vyšetření při jednání posudkové komise MPSV mohlo mít zásadní vliv.

Přitom právě posouzení schopnosti žalobkyně zvládat či nezvládat bez pomoci jiné fyzické osoby základní životní potřeby v oblasti stravování a tělesné hygieny se jeví jako zásadní, neboť pokud by se ukázalo, že žalobkyně jednu, nebo dokonce obě uvedené základní životní potřeby bez pomoci jiné fyzické osoby nezvládá, nezvládala by již sedm nebo osm základních životních potřeb, což by mohlo mít vliv na posudkový závěr.

Soud uzavírá s tím, že posudky posudkové komise ze dne 17. 2. 2014 a 17. 3. 2014 považuje za nedostatečné a nepřesvědčivé ve vztahu k posouzení funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně na její schopnost zvládat základní životní potřeby v oblasti stravování a tělesné hygieny.

Soud proto vyhověl žalobě a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému dle § 78 odst. 4 s. ř. s.

Ve věci bylo rozhodováno bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 odst. 2, § 76 odst. 1 s. ř. s.

V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán podle § 78 odst. 5 s. ř. s. V dalším řízení bude povinností žalovaného odstranit vadu řízení spočívající v neúplnosti a nepřesvědčivosti posudků posudkové komise, tak aby byly řádně zhodnoceny námitky žalobkyně o neschopnosti činit některé činnosti samostatně a žalovaný vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, www.nssoud.cz).

Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, náklady v řízení před soudem nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek,

je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 18. března 2015

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně